

03.03.2017 Minori Dosar nr. xxx

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA AV-A CIVILĂ

ÎNCHEIERE ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE xxx

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE : xxx

GREFIER: xxx

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul București este reprezentat de procuror xxx.

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul xxx în contradictoriu cu pârâta xxx, având ca obiect „răpire internațională de copii”.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă reclamantul personal și asistat de avocat xxx, cu împuternicire avocațială seria AR nr.017811 și pârâta personal și asistată de avocat xxx, cu împuternicire avocațială seria B nr.2635833/2017.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că xxx a răspuns adresei instanței, după care:

Tribunalul procedează la identificarea interpretului de limbă italiană xxx posesor al autorizației nr. xxx /IO. 10.2011 emisă de Ministerul Justiției.

Pârâta, prin avocat învederează instanței că părțile nu au ajuns la o înțelegere în vederea stingerii litigiului pe cale amiabilă.

În temeiul disp. art. 352 și următoarele C.pr.civ., Tribunalul procedează la administrarea probei cu interogatoriul pârâtei propus de către reclamant și a interogatoriului reclamantului propus de către pârâtă, acesta fiind asistat de către interpret, răspunsurile acestora fiind consemnate și atașate la dosarul cauzei, după ce în prealabil au fost semnate pe fiecare pagină, interogatoriul reclamantului fiind semnat și de către interpret.

Reclamantul, prin avocat depune la dosarul cauzei un set de înscrisuri referitoare la întrebările formulate în interogatoriu cu privire la data depunerii cererii de chemare în judecată, adresa indicată de către pârâtă, un exemplar fiind comunicat și apărătorului pârâtei.

În temeiul disp. art. 318 și următoarele C.pr.civ., Tribunalul procedează la administrarea probei testimoniale cu martorul încuviințat pentru reclamant, xxx asistată de către interpretul de limbă italiană, declarația acesteia fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei, după ce în prealabil a fost semnată și de către interpret.

Reclamantul, prin avocat învederează instanței că martorul încuviințat de către instanță pentru pârâtă s-a aflat în sală pe parcursul audierii martorului propus de către clientul său, motiv pentru care solicită decăderea din probă.

Tribunalul pune în discuție înlocuirea martorului încuviințat pentru pârâtă, având în vedere că acesta s-a aflat în sală cu cel puțin 5 minute înainte de finalizarea audierii martorului reclamantului.

Pârâta, prin avocat arată că nu există un alt martor cu care ar putea să îl înlocuiască, fratele pârâtei cunoscând cel mai bine situația de fapt și fiind prezent la momentul plecării acesteia din Italia.

Ministerul Public prin reprezentant pune concluzii în sensul că nu se opune audierii martorului încuviințat pentru pârâtă, deși acesta s-a aflat în sala de judecată cu mai mult de 5 minute înainte de finalizarea audierii martorului reclamantului.

După deliberare, Tribunalul încuviințează audierea martorului propus de pârâtă, urmând a aprecia declarația acestuia în raport de probatoriul administrat și ținând cont de faptul că martorul s-a aflat în sala de judecată cu cel puțin 5 minute înainte de finalizarea audierii martorului reclamantului.

În temeiul disp. art. 318 și următoarele C.pr.civ., Tribunalul procedează la administrarea probei testimoniale cu martorul încuviințat pentru pârâtă, xxx, declarația acestuia fiind consemnată și atașată la dosarul cauzei, după ce în prealabil a fost semnată.

Tribunalul procedează la ascultarea minorei în Camera de Consiliu, în prezența psihologului xxx din cadrul xxx, opinia copilului fiind consemnată într-un proces-verbal atașat dosarului cauzei la fila 151.

Pârâta, prin avocat depune la dosarul cauzei un set de înscrisuri vizând soluția pronunțată de Judecătoria xxx și faptul că minora s-a integrat în România. De asemenea, arată că nu a fost depus referatul întocmit de psihologul din cadrul Direcției, deși a fost audiată în data de 19.01.2017.

Tribunalul pune în vedere xxx că potrivit disp. art. 11 alin.5 din Legea 369/2004 instanța nu a dispus efectuarea unui referat separat, motiv pentru care înaintarea către xxx a adresei în vederea evaluării psihologice a minorei excede atribuțiilor instituției, instanța nesolicitând acest lucru. Totodată, pune în discuție necesitatea revenirii asupra raportului de evaluare psihologică a minorei, având în vedere că psihologul care a participat la audiere a declarat că nu are alte observații.

Reclamantul, prin avocat arată că lasă la aprecierea instanței utilitatea adresei.

Pârâta, prin avocat arată că lasă la aprecierea instanței utilitatea adresei.

Ministerul Public prin reprezentant pune concluzii în sensul revenirii asupra raportului de evaluare, având în vedere că minora a fost deja audiată, în prezența unui psiholog.

După deliberare, Tribunalul revine asupra măsurii de întocmire a raportului de evaluare având în vedere considerentele expuse anterior, precum și disp. art. 11 alin.5 din Legea 369/2004 republicată, având în vedere că minora a fost ascultată în prezența unui psiholog, acesta declarând că nu are observații suplimentare de făcut față de cele declarate de minoră. Totodată, constatând cauza în stare de judecată acordă cuvântul pe fond.

Reclamantul, prin avocat arată că a formulat o cerere de chemare în judecată amplă în care a descris împrejurările de fapt. Reclamantul nu s-a alarmat cu privire la plecarea minorei din Italia în România, crezând că pleacă în vacanță, astfel cum obișnuia să facă. Precizează că violențe nu au existat din partea reclamantului, ci din partea pârâtei care obișnuia să arunce cu diferite obiecte.

Mai arată că pârâta a refuzat să se întoarcă în Italia împreună cu minora, iar potrivit legii italiene ambii părinți au exercițiul drepturilor și obligațiilor părintești, copilul locuind împreună cu cei doi în mod statornic. Referitor la pârâtă arată că a

sacrificat drepturile copilului, luând o decizie unilaterală de a pleca din Italia, deși nu avea motive, ceea ce a dus la faptul că minora a pierdut un an școlar. Refuzul întoarcerii are un caracter ilicit, pârâta a refuzat să poarte un dialog cu reclamantul, astfel că în Italia a formulat plângere penală împotriva mamei minorei. Pentru toate aceste considerente, solicită să se constate că deplasarea minorei în România a avut un caracter ilicit, să se stabilească un termen pentru executarea obligației de 2 săptămâni de la momentul rămânerii definitive a hotărârii, să oblige pârâta să predea pașaportul minorei tatălui sau documentele de călătorie, după caz, sau să-și dea concursul pentru eliberarea unor documente de călătorie pe numele minorei, să-l autorizeze pe reclamant să preia minora personal sau, după caz, prin reprezentant, urmând ca toate cheltuielile vizând deplasarea minorei să fie suportate de către reclamant, cu cheltuieli de judecată. De asemenea, mai arată că reședința minorei era stabilită în Italia, nucleul familial era în Italia conform statutului de familie și solicită a nu se lua în seamă înscrisurile depuse de către pârâtă, neavând legătură cu obiectul cauzei, întrucât nu se discută încredințarea minorei.

Pârâta, prin avocat solicită respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată, având în vedere că nu sunt îndeplinite cerințele impuse de Convenția de la Haga. Mai arată că reclamantul nu deține un drept atribuit printr-o hotărâre judecătorească privind încredințarea minorei, precum și că există o stare de tensiune, agresivitate în familie, astfel că minora a asistat la mai multe acte de violență, iar pârâta s-a deplasat la secția de carabinieri, însă nu i-a fost primită plângerea. Precizează că din declarațiile martorilor rezultă că mama se întorcea împreună cu minora în Italia în luna septembrie, dar reclamantul a depus plângere penală în data de 31.08.2016, motivat de faptul că a luat cunoștință de introducerea acțiunii de divorț. Menționează că nu este vorba despre o răpire internațională, nu există indicii că pârâta a acționat cu intenția de a o răpi. Învederează că în cererea de chemare în judecată reclamantul a declarat că în urma unor discuții pârâta a părăsit domiciliul către o destinație necunoscută, însă din interogatoriu rezultă că știa unde pleacă pârâta împreună cu minora. Despre minora arată că este înscrisă la școală, este înregistrată pe listele unui medic de familie și și-a făcut prieteni, astfel că s-a integrat în România. Pentru toate aceste considerente, solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată, cu cheltuieli de judecată, urmând a depune dovada ulterior și depune concluzii scrise.

Ministerul Public prin reprezentant pune concluzii în sensul admiterii acțiunii, având în vedere că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de Legea nr.369/2004 și de Convenția de la Haga din 1980.

TRIBUNALUL

În vederea depunerii de concluzii scrise de către părți în temeiul disp. art. 396 C.pr.civ., urmează a amâna pronunțarea, sens în care,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 25.01.2017. Pronunțată în ședință publică, azi, 23.01.2017.

Președinte,

XXX

Grefier,

XXX

ECLI:RO:TBBUC:2017: \*\*\*

Dosar nr. \*\*\*

ROMÂNIA

TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA AV-A CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ NR. \*\*\*

ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE \*\*\*

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE : \*\*\*

GREFIER: \*\*\*

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Tribunalul București este reprezentat de procuror \*\*\* .

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea cererii de chemare în judecată formulată de reclamantul \*\*\* în contradictoriu cu pârâta \*\*\* , având ca obiect „răpire internațională de copii”.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 23.01.2017 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când în vederea depunerii de concluzii scrise de către părți, Tribunalul a amânat pronunțarea la data de 25.01.2017, când a hotărât: TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București Secția a V-a Civilă la data de \*\*\* sub nr. \*\*\* , reclamantul \*\*\* a chemat în judecată pe pârâta \*\*\* , solicitând instanței să dispună, prin procedura de urgență și cu precădere: înapoierea fiicei sale, minora \*\*\* , născută la \*\*\* la data de \*\*\* , la locuința sa obișnuită din \*\*\* ;

2.Să se constate că deplasarea minorei în România, împreună cu pârâta în data 13 iulie 2016 și neîntoarcerea acesteia la reședința obișnuită au caracter ilicit, în sensul art. 14 din Legea nr. 369 din 15 septembrie 2004;

3.Să se stabilească un termen pentru executarea obligației de înapoiere de două săptămâni de la rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate, sub sancțiunea unei amenzi în favoarea Statului Român de 12.500 lei, în sensul art. 14 din Legea nr. 369 din 15 septembrie 2004;

4.Odată cu pronunțarea hotărârii de înapoiere, instanța să dispună și asupra următoarelor aspecte:

- predarea pașaportului minorului sau a documentului de călătorie, după caz, de către pârâtă, părții reclamante, sau, după caz, obligarea părintelui pârât de a-și da concursul pentru eliberarea unui document de călătorie pe numele minorului, ori suplinirea acordului său în acest sens;

- totodată, în cuprinsul aceleiași hotărâri, instanța să autorizeze pe reclamant să preia minorul personal sau, după caz, prin reprezentant, în cazul refuzului de executare voluntară a obligației de înapoiere în termenul stabilit;

- suportarea cheltuielilor pentru înapoierea minorului se stabilește conform art. 26 alineatul ultim din Convenție.

Solicită și cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii se arată că, între reclamant și pârâtă s-a încheiat căsătoria la \*\*\* în data de \*\*\* , iar actul a fost ulterior transcris la Primăria \*\*\*.

Imediat după căsătoria părților, aceștia au locuit în Italia, la reședința domnului

\*\*\* , în localitatea \*\*\* , \*\*\* și acolo au desfășurat întreaga lor viață de familie, înconjurați de dragostea familiei soțului.

La data de \*\*\* , din căsătoria părinților s-a născut la \*\*\* , Italia, minora \*\*\* . De la nașterea minorei reclamanta, cu consimțământul soțului, a rămas să se ocupe de minoră, dar pe măsură ce \*\*\* creștea, prezență continuă în casă a reclamantei devenea tot mai puțin necesară, uneori fiind excesivă, deoarece minoră era implicată în multe activități școlare care nu necesitau prezența mamei, astfel încât pârâta \*\*\* era tot mai plictisită. Într-un prim moment a început să se dedice activităților sportive la sală și frecvența saloane de înfrumusețare, dar după o perioadă nimic nu o mai mulțumea, începând să se plângă și de bani. Toți banii familiei proveneau din salariul realizat de domnul \*\*\* și se găseau într-un cont comun, cu posibilitatea pentru fiecare dintre soți de a face operațiuni bancare de retragere numerar și de plăți.

Pe fondul nemulțumirilor pârâtei, în familie au fost unele discuții în legătură cu banii și cu desfășurarea de către această a unor activități retribuite, deoarece soțul \*\*\* a îndemnat-o să-și găsească un loc de muncă, măcar cu jumătate de normă, ceea ce reclamanta a refuzat.

Mai mult decât atât, în data 13 iulie 2016 pârâta \*\*\* a părăsit domiciliul conjugal, pe ascuns, luând cu sine pe minoră \*\*\* , în timp ce soțul \*\*\* se afla la locul de muncă.

Inițial dl. \*\*\* a crezut că pârâta s-a îndepărtat de la locuința comună doar temporar, și că s-ar fi deplasat doar pentru o vacanță în România, acasă la părinții săi în comună \*\*\* , județul Brașov.

Numai în ultima perioadă dl. \*\*\* a aflat că soția introdusese și acțiune de divorț, iar după unele demersuri găsim într-adevăr acțiunea de divorț introdusă de pârâta \*\*\* la Judecătoria\*\*\* , dosar nr.\*\*\* .

Acest dosar are termen de judecată în data de 28 noiembrie 2016, iar dl. \*\*\* a invocat pe cale de excepție incompetență generală a instanțelor din România de a judeca prezenta cauză.

Prin gestul reclamantei de a răpi minora din sânul familiei și luarea unei hotărâri unilaterale de a interzice repatrierea minorei în Italia, pârâta \*\*\* a manifestat instabilitate emoțională și creat o daună psihologică copilei de doar zece ani, care fără a avea putința de a se apăra sau de a-și exprima în vreun mod dezacordul, s-a văzut smulsă din mediul în care a trăit aproape fiecare zi din frageda ei vârstă și constrânsă să se adapteze după bunul plac și după capriciile unei mame imature, iresponsabile și instabile.

Intr-adevăr, minora \*\*\* , rezultată din căsătoria dintre reclamant și pârâtă, s-a născut la \*\*\* în data de \*\*\* și de atunci a trăit neîntrerupt în Italia, bucurându-se de toate realitățile din viața unui italian, inclusiv cu privire la obiceiuri, școala, sărbători. Acest copil are în Italia întregul lui univers.

Minora \*\*\* a urmat cursurile Școlii primare "\*\*\*\* " din \*\*\* , în prezent fiind înscrisă în clasa a cincea în anul școlar 2016/2017. Minora este bolnăvicioasă, fiind dusă de mai multe ori de către părinți la Serviciul de Urgență pentru diferite afecțiuni, ultima oară chiar la sfârșitul lunii iulie din anul 2016. Ajunsă în România minora într-o primă fază nu era înscrisă la serviciul de asistență medicală și nici la școală, așa cum rezultă din concluziile anchetei sociale care se anexează în copie.

Reintegrarea imediată a minorei în locuința familială și în mediul său școlar și social obișnuit este o măsură necesară și urgentă, care răspunde interesului superior al copilului, respectiv dreptului de fi educată, de a avea asistenta

medicală, precum și de a i se permite continuarea relațiilor cu profesorii, cu colegii, prietenii. Aceasta chiar dacă între timp parata a procedat la înscrierea la școala a minorei în comuna \*\*\* , județul \*\*\* . Pentru acest gest nu a avut consimțământul tatălui și reclamantul \*\*\* apreciază că minora trebuie să reia școala în Italia, acolo unde a trăit fiecare an din viața sa.

Intr-adevăr, singurul context în care minora este obișnuită este cel italian, acesta permițându-i o dezvoltare armonioasă și continuarea studiilor începute la aceeași structură educativă, astfel: grădiniță în anul 2009 până în anul 2012, iar la școala primară din anul 2012 până în prezent.

Prin gestul reclamantei s-a creat pentru minora \*\*\* o situație de imposibilitate a continuării vieții obișnuite a acesteia, în același timp fiind pusă în pericol educația sa, care a început într-o realitate complet diferită față de cea în care este constrânsă să trăiască în prezent. Această situație ar putea crea o daună importantă pentru evoluția intelectuală a minorei.

Reluarea vieții minorei \*\*\* în Italia, reintegrarea ei în mediul școlăresc cu care a fost obișnuită, corespunde în totalitate interesului superior al copilului de a avea asigurată stabilitatea și continuitatea căminului său, precum și al relațiilor cu imaginile cele mai importante din educația sa: educatoarea, prima învățătoare, primul coleg de bancă, prietenii cei mai dragi, familia de origine.

Nu în ultimul rând, comportamentul doamnei \*\*\* de a pleca pe ascuns de la domiciliul conjugal și de a răpi copilul de la locuința sa obișnuită, fără a avea motive serioase ci doar unele normale discuții în familie, demonstrează o personalitate discutabilă, o persoană instabilă emoțional, slabă, anxioasă, incapabilă de a avea o confruntare deschisă pentru a lua măsuri importante pentru familie și pentru copil.

Pârâta încearcă să se apere cu aceea că minora a mai fost la domiciliul bunicilor în vacanță, dar acesta împrejurare apare lipsită de orice relevanță pentru soluționarea cauzei. Nimeni nu intenționează să pună în discuție posibilitatea minorei de a frecventa și vizita pe bunicii materni în prezent și în viitor. De altfel, minora a mai fost și în alte locuri în vacanță, dar acest fapt nu "investește" vreo instanță, nici nu conferă vreun drept terților de a ține cu forța minora la acele adrese și în acele locuri.

De altfel pârâta nu realizează că nu are posibilitatea să asigure o locuință corespunzătoare minorei, deoarece în casa bunicilor minora nu are percepția unei locuințe proprii, ci a unui loc de vacanță, în care nu se întâmplă nimic serios (pentru ea) și în care ea nu are nici o responsabilitate, deoarece și la acesta locuință pârâta își petrece timpul urmărind telenovele la televizor, lăsând în voia soartei minora, care nu are nici un program și nici o persoană care să-i urmărească temele și îndatoririle sale de copil.

Minora și în prezent se află într-o situație "de vacanță" în care deși este înscrisă la școală, tocmai datorită situației care s-a creat, nimeni nu urmărește pregătirea temelor minorei, pârâta fiind incapabilă să o facă, iar singura persoană care o întreabă pe copilă dacă și-a făcut temele este bunica maternă, când seara târziu se întoarce de la serviciu. Reclamantul apreciază că nu este cazul ca minora \*\*\* să fie dată în grija unei bunici, atât timp cât există un părinte atent și responsabil cum este tatăl reclamant, \*\*\* , care dorește să se ocupe de fiica sa.

În casa bunicilor sunt primiți toți membrii familiei, adică mai mulți frați ai pârâtei împreună cu alți nepoți, dar singurele persoane care sunt "acasă" sunt bunicii, toți ceilalți (inclusiv minora \*\*\* ) sunt doar vizitatori. Iar această percepție are importanță covârșitoare pentru educația minorei, care continuă să se considere în

vacanță, astfel că nu ia în serios îndatoririle sale școlarești.

Nici ceilalți membri ai familiei din Italia nu au reușit să ia legătură cu minora de peste o lună, aceasta demonstrând că pârâta manifestă un dezinteres și rea credință cu privire la acest aspect al vieții fetei, respectiv a contactului cu familia de origine, pe care în mod evident pârâta intenționează să o elimine din viața minorei.

În drept, cererea se întemeiază pe dispozițiile Legii nr. 369 din 15 septembrie 2004 -republicată și actualizată - privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii (la care România a aderat prin Legea nr. 100/1992), care, în art. 7 îndreptățește părțile să se adreseze direct instanței. Ca temei de drept internațional în materia răpirii internaționale de minori și a repatrierii acestora, se amintește Convenția de la New York din 1989 asupra Drepturilor Copiilor, care stabilește liniile de principiu care ghidează tratamentul și încredințarea minorilor, Convenția de la Haga din anul 1961 - legea aplicabilă în materia de protecție a persoanei și bunurilor minorului, precum și Convenția de la Haga din 1980 privind Aspectele civile ale Răpirii internaționale de minori - care prevede repatrierea imediată a minorului răpit. De asemenea, Convenția de la Luxemburg din 1980 asupra recunoașterii și executării deciziilor în materia încredințării minorilor, precum și actul normativ mai complet care este Regulamentul CE nr. 2201/2003 cunoscut și ca "Bruxelles II" cu privire la competență, recunoașterea și executarea hotărârilor în materia matrimonială și de responsabilitate părintească, în materia transferului ilicit al minorului Regulamentul are ca obiectiv reintegrarea minorului în situația anterioară în cel mai scurt termen cu putință. Regulamentul definește și transferul ilicit al minorului precum și lipsa întoarcerii acestuia la reședința sa obișnuită. Au fost depuse la dosar, în copie următoarele înscrisuri: certificatul de căsătorie, Certificat de naștere minoră, Certificat "stato di famiglia" eliberat de către primăria \*\*\* , \*\*\* , Italia privind situația reședinței familiei \*\*\* -\*\*\* și a minorei \*\*\* , Certificat "stato di famiglia" eliberat de către primăria \*\*\* , \*\*\* , Italia privind situația reședinței familiei \*\*\* -\*\*\* și a minorei \*\*\* , acțiunea de divorț pe rol la Judecătoria \*\*\* în dosarul\*\*\* , plângerea penală prezentată de reclamantul \*\*\* , documente privind starea de sănătate a minorei \*\*\* , înscrierea la școală în anul școlar 2016/2017 la \*\*\* Italia, document privind frecventarea cursurilor grădiniței și școlii în Italia, fotografia cu colegii de școală a minorei și ancheta socială efectuată la domiciliul mamei.

Pârâta nu a formulat întâmpinare.

În probațiune, Tribunalul a încuviințat probele cu înscrisuri, interogatorii, testimonială, fiind audiați martorii \*\*\* \*\*\* , la propunerea reclamantului și \*\*\* , la propunerea pârâtei; minora \*\*\* , născută la data de \*\*\* , a fost ascultată în camera de consiliu, în prezența unui psiholog din cadrul xxx, opinia acesteia fiind consemnată în procesul verbal aflat la fila 151 dosar.

Analizând actele și lucrările dosarului, Tribunalul reține următoarele:

Minora \*\*\* s-a născut la data de \*\*\* în localitatea \*\*\* , Italia, din căsătoria reclamantului \*\*\* cu pârâta \*\*\* . Minora în cauză a locuit în mod statornic împreună cu părinții pe teritoriul statului italian, având așadar reședința obișnuită în Italia, astfel cum rezultă din certificatul cumulativ de rezidență și extrasele din registrele de stare civilă depuse la dosar.

În data de 13.07.2016, pârâta a părăsit împreună cu fiica sa teritoriul Italiei, deplasându-

se în România, unde a fost localizată la adresa de domiciliu a părinților săi, pe

raza corn. \*\*\* ,

jud. \*\*\* . Pârâta a solicitat instanțelor române desfacerea căsătoriei încheiată la data de \*\*\*

(dosar nr. \*\*\* înregistrat pe rolul Judecătoriei \*\*\* la data de \*\*\* ). De asemenea, pârâta s-a

angajat cu contract individual de muncă pe durată nedeterminată încheiat la data de 20.12.2016,

minora \*\*\* fiind înscrisă în clasa a IV a, an școlar 2016-2017 la Școala Gimnazială \*\*\* , jud. \* \* \*

Tribunalul subliniază, cu titlu prealabil, că a fost investit doar cu verificarea incidenței dispozițiilor Convenției de la Haga din 1980 și nu cu fondul raporturilor juridice dintre copil și părinții acestuia.

În consecință, soluția pronunțată în prezentul dosar nu ar trebui să aibă, în mod esențial, o consecință asupra măsurii stabilirii domiciliului minorului la mamă sau la tată și nici asupra exercitării autorității parentale, cele două evaluări fiind distincte și făcându-se după reguli diferite și conform unui standard al probelor diferit, această interpretare rezultând fără echivoc din dispozițiile art. 19 ale Convenției de la Haga, în conformitate cu care: „o hotărâre asupra înapoierii copilului, pronunțată în cadrul Convenției, nu afectează fondul dreptului privind încredințarea”.

Subsecvent, Tribunalul reține că, pentru a se stabili dacă deplasarea/neînapoierea minorei este ilicită, trebuie avute în vedere următoarele reglementări:

Art. 3 Convenția de la Haga din 1980:

Deplasarea sau neînapoierea unui copil se consideră ilicită:

a) când are loc prin violarea unui drept privind încredințarea, atribuit unei persoane, unei instituții sau oricărui alt organism acționînd fie separat, fie împreună, prin legea statului în care copilul își avea reședința obișnuită, imediat înaintea deplasării sau neînapoierii sale; și

b) dacă la vremea deplasării sau neînapoierii acest drept era exercitat în mod efectiv, acționîndu-se separat sau împreună ori ar fi fost astfel exercitate, dacă asemenea împrejurări nu ar fi survenit.

Dreptul privind încredințarea, vizat la Ut. a), poate rezulta, între altele, dintr-o atribuire de plin drept, dintr-o hotărâre judecătorească sau administrativă sau dintr-un acord în vigoare potrivit dreptului aceluși stat.

Condițiile enunțate la punctele a) și b) ale art. 3 se cer îndeplinite cumulativ.

Art. 2 pct. 11 din Regulamentul 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, direct aplicabil în statele membre UE:

Prin termenul „ deplasare sau reținere ilicită ” se înțelege o deplasare sau reținere a unui copil când:

(a) se încalcă dreptul de încredințare stabilite prin hotărâre judecătorească sau prin efectul legii, sau printr-o înțelegere recunoscută de legea statului membru pe teritoriul căruia s-a aflat reședința copilului înainte de deplasare sau reținere;

Și

(b) se prevede că, la momentul deplasării sau reținerii, drepturile de încredințare erau exercitate, fie împreună, fie separat, sau care au fost exercitate în scopul deplasării sau reținerii. Încredințarea va fi considerată a fi exercitată împreună când, urmare a unei hotărâri judecătorești sau a operării legii, unul dintre titularii răspunderii părintești nu va putea decide locul de reședință al copilului fără consimțământul celuilalt titular al răspunderii părintești.

Raportul Explicativ cu privire la Convenția de la Haga elaborat de Eliza Perez-Vera în anul 1980 arată, în interpretarea art. 5 din Convenție, că aceasta protejează în aceeași măsură custodia exclusivă și custodia comună asupra copilului, deși acest articol nu face precizări cu referire la posibilitatea ca dreptul privind încredințarea să fie exercitat de titularul său singur sau împreună; pentru a ști când există o încredințare comună, chestiunea trebuie să fie determinată în fiecare caz de speță în lumina dreptului statului în care se află reședința obișnuită a copilului. De asemenea, se impune și menționarea faptului că, în conformitate cu par. 68 din Raportul explicativ privind Convenția de la Haga, redactat de Elisa Perez-Vera, art. 3 este aplicabil și anterior pronunțării unei hotărâri de încredințare (în cauza de față nu există o astfel de hotărâre); din Paragraful 84 al aceluiași raport explicativ rezultă că prin Convenție se are în vedere și protejarea dreptului privind încredințarea exercitat împreună, dat fiind numărul mare de copii care sunt deplasați anterior pronunțării unei decizii judecătorești privind încredințarea (aspecte care au fost subliniate și în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului în cazul Monory contra României și Ungariei).

Ca atare, din punctul de vedere al aplicării și interpretării Convenției de la Haga din anul 1980, la care este semnatară și România din anul 1992, prezintă relevanță pe de o parte stabilirea locului unde copilul își avea reședința obișnuită și pe de altă parte violarea unui drept privind încredințarea, prin deplasarea/neînapoierea în condițiile art. 3 din Convenție.

Tribunalul mai subliniază că deplasarea sau neînapoierea sunt două acțiuni distincte,

care au loc în momente diferite, putând exista, în consecință, fie constatarea că deplasarea a fost legală, iar neînapoierea nu, fie constatarea că ambele sunt ilicite.

Totodată, la analiza incidenței art. 3 din Convenția de la Haga, vor fi avute în vedere și prevederile art. 14 din aceasta Convenție, potrivit cu care, pentru a stabili existența unei deplasări sau a unei neînapoieri ilicite în înțelesul art. 3, autoritatea judiciară sau administrativă a statului solicitat poate ține seama în mod direct de legea și de hotărârile judiciare sau administrative recunoscute sau nu în mod formal în statul în care se află reședința obișnuită a copilului, fără a recurge la procedurile specifice asupra dovedirii acestui drept sau pentru recunoașterea hotărârilor străine care ar fi altfel aplicabile.

În sprijinul acestei interpretări este și Regulamentul Consiliului (CE) nr. 2201/2003, care definește termenii de „deplasare sau reținere ilicită” în articolul 2 pct. 11, stabilind că „încredințarea va fi exercitată împreună când, urmare a unei hotărâri judecătorești sau a operării legii, unul dintre titularii răspunderii părintești nu va putea decide locul de reședință al copilului fără consimțământul celuilalt titular al răspunderii părintești”.

Procedând, în continuare, la analiza circumstanțelor particulare ale speței, din perspectiva dispozițiilor relevante redate anterior și a ansamblului probator administrat în cauză, Tribunalul reține că reședința obișnuită a minorei este în Italia, iar părinții exercitau efectiv și în comun autoritatea părintească, anterior deplasării/neînapoierii, autoritate atribuită de plin drept prin legea statului italian care include, așa cum s-a arătat, în principal dreptul de a stabili locul de reședință al copilului, înfățișarea unei hotărâri judecătorești sau administrative în acest sens, pronunțată anterior sau ulterior deplasării minorei nu poate fi privită, din perspectiva activării mecanismului prevăzut de CH, ca și condiție de exercitare a acțiunii având ca obiect înapoierea minorului deplasat/reținut ilicit.

În privința împrejurărilor în care a avut loc plecarea pârâtei din Italia, rezultă cu evidență din probatoriul administrat, interpretat în mod coroborat, că pârâta și-a premeditat deplasarea ce nu urma să se efectueze doar în scop de vizită a bunicilor materni ci avea să se permanentizeze, pârâta intenționând să pună capăt relației matrimoniale cu reclamantul.

Această concluzie se poate desprinde fără echivoc atât din răspunsurile pârâtei la interogatoriu (relevante fiind întrebările 14, la care pârâta recunoaște că a cerut avocatului său să promoveze cererea de divorț la Judecătoria \*\*\* în luna martie \*\*\* , adică anterior deplasării și 16, la care pârâta afirmă că motivul pentru care refuză să revină în Italia este acela că nu mai vrea să stea împreună cu soțul său), cât și din declarațiile martorei \*\*\* - "reclamantul a știut că minora și soția urmau să plece în România în vacanță.(...) pârâta i-a comunicat că nu vrea să se mai întoarcă în Italia, nu cunosc motivul.(...) constat că pârâta refuză să se mai întoarcă cu minora.", dar și a martorului \*\*\* , propus spre audiere de către pârâtă - "am fost personal în Italia atât eu cât și un frate al meu să o ajutăm pe pârâtă să vină în România. (...) am observat mașina încărcată cu bagaje, pârâta fiind pregătită de plecare. Pârâta mi-a spus că plecarea era definitivă din Italia, că aceasta urmează să plece de tot pentru că nu se mai înțelege cu reclamantul.", nefiind de altfel contestată în mod direct de către pârâtă. Rezultă deopotrivă și din înscrisurile depuse (fotocopie cerere de chemare în judecată, fișă de înregistrare dosar, comunicare AR) că pârâta a inițiat demersul în sensul desfacerii căsătoriei încă dinaintea plecării sale din Italia, formulând o cerere în acest sens înregistrată pe rolul Judecătoriei \*\*\* la data de \*\*\* , fiind puțin probabil să-i fi adus reclamantului la cunoștință acest lucru anterior deplasării, cu atât mai mult cu cât, în cuprinsul acțiunii pârâta a indicat, voit sau nu, o adresă greșită de domiciliu a reclamantului, ceea ce a făcut ca actele de procedură comunicate să se restituie cu mențiunea "adresă inexistentă". Toate aceste elemente relevă fără echivoc faptul că pârâta a ascuns reclamantului, anterior deplasării, intențiile sale în sensul încetării relației matrimoniale, dându-i de înțeles că deplasarea din data de 13.07.2016 urma să se efectueze doar în scopul vizitării bunicilor materni ai minorei.

Pârâta nu a revenit însă în Italia ci a luat hotărârea de a se stabili definitiv în România împreună cu fiica sa, invocând imposibilitatea conviețuirii cu reclamantul, pe fondul unor pretinse neînțelegeri și agresiuni verbale și fizice la care a fost supusă din partea acestuia.

Motivul refuzului pârâtei de a reveni împreună cu minora în Italia transpare așadar din atitudinea sa, atât anterioară cât și ulterioară deplasării (angajarea sa începând cu luna decembrie, înscrierea copilului la școală) și îl constituie nu neapărat convingerea că ar fi obținut din partea tatălui reclamant un acord pentru o ședere nelimitată în timp a minorei în România, ci intenția de a atrage competența instanțelor române în ce privește autoritatea părintească asupra copilului, solicitând instanței din \*\*\* , chiar anterior deplasării în România, exercitarea exclusivă a

autorității părintești și stabilirea domiciliului minorei la mamă, ceea ce reprezintă, în esență, tocmai fenomenul pe care Convenția de la Haga 1980 urmărește să-l combată.

Tribunalul apreciază, în aceste condiții, că reținerea minorei în România de către mama pârâtă are caracter ilicit întrucât s-a făcut cu încălcarea dreptului privind încredințarea recunoscut de plin drept ambilor părinți. Din această perspectivă, una din componentele esențiale ale dreptului privind încredințarea o constituie

dreptul părinților de a decide de comun acord reședința obișnuită a copilului, astfel că fapta pârâtei de a reține minora pe teritoriul României, refuzând înapoierea ei la reședința obișnuită din Italia are caracter ilicit, întrucât procedând astfel, pârâta a decis în mod unilateral schimbarea reședinței obișnuite a copilului, fără acordul și fără încunoștințarea prealabilă a reclamantului, deopotrivă titular al răspunderii părintești. Așa cum s-a arătat în cele ce preced, un eventual acord la deplasarea temporară a pârâtei și minorei în România în scop de vizită, nu poate fi prezumat a fi fost dat și pentru reținerea minorei în această țară, ce echivalează practic cu schimbarea reședinței obișnuite a acesteia. Cu toate acestea, intenția pârâtei nu s-a manifestat în sensul de a părăsi temporar, ci definitiv reședința obișnuită din Italia, și de a se stabili împreună cu minora în România, aspect urmărit de altfel de către pârâtă, care a încercat însă să-i inducă reclamantului, astfel cum rezultă din probatoriul administrat, convingerea că plecarea sa și a minorei din Italia era doar una temporară, în scop de vizită, urmând a reveni în Italia în cursul lunii septembrie. În acord cu scopul Convenției, astfel cum a fost explicat în Raportul Perez Vera, atunci când se constată că deplasarea sau reținerea minorilor într-un stat contractant s-a făcut ilicit, instanța de judecată este obligată să dea eficiență mecanismului de returnare reglementat de Convenția de la Haga din 1980, care nu pune în dezbatere dreptul privind încredințarea copilului către un părinte sau altul, ci doar reintegrarea acestuia în mediul lui obișnuit de viață, din care a fost deplasat, fiind în interesul acestuia de a nu fi deplasat sau reținut în baza unor drepturi mai mult sau mai puțin discutabile asupra persoanei sale: "Se întâmplă frecvent ca persoana care reține copilul să obțină ca o hotărâre judiciară sau administrativă a statului de refugiu să legalizeze situația pe care a creat-o; dar dacă ea nu este sigură de sensul hotărârii, este de asemenea posibil ca ea să opteze pentru inactivitate, lăsând astfel inițiativa persoanei depozitate. Dar, chiar dacă aceasta din urmă acționează rapid, adică chiar dacă ea evită consolidarea în timp a situației provocate prin deplasarea copilului, răpitorul se va afla într-o poziție avantajoasă, căci el va fi cel care va alege forul care va judeca afacerea, un for pe care, în principiu, îl consideră ca fiind mai favorabil față de pretențiile sale. În concluzie, putem afirma că problema de care se ocupă Convenția - cu tot dramatismul pe care îl implică faptul că privește direct protecția copiilor în relațiile internaționale - își are toată acuitatea judiciară prin posibilitatea pe care o au persoanele fizice de a stabili legături mai mult sau mai puțin artificiale de competență judiciară. În fapt, pe această cale, persoana particulară poate să schimbe legea aplicabilă și să obțină o decizie judiciară care să-i fie favorabilă. Desigur, o asemenea decizie, mai ales când ea coexistă cu alte decizii cu conținut contradictoriu, date de alte foruri, va avea o validitate geografică restrânsă, dar în orice caz ea va aduce un titlu juridic suficient pentru "a legaliza", o situație de fapt pe care nici unul din sistemele juridice în prezentă nu o dorea. "

Prin urmare, sunt incidente în cauză dispozițiile art. 3 din CH 1980 sub aspectul neînapoierii ilicite a copilului, față de refuzul pârâtei de a readuce minora în Italia, consecința fiind sustragerea copilului din mediul social și familial în care trăia. Or, atât Convenția cât și regulamentul au ca scop tocmai înlăturarea grabnică a unei astfel de consecințe, considerată de plano ca defavorabilă pentru copii, prin instituirea mecanismului sumar de returnare pe care îl reglementează urmărindu-se restabilirea situației anterioare deplasării/neînapoierii ilicite și acordarea în favoarea instanțelor sau autorităților competente din statul reședinței obișnuite a

plenitudinii de competență în ce privește dreptul de încredințare.

În ce privește pretinsa integrare a minorei în mediul din România, aceasta nu poate fi reținută drept cauză de neînapoiere a sa în Italia, în condițiile art. 12 din Convenție.

Potrivit art. 12 alin. 1 și 2 din CH, Când un copil a fost deplasat sau reținut ilicit în înțelesul art. 3 și o perioadă de mai puțin de un an s-a scurs cu începere de la deplasare sau neînapoiere în momentul introducerii cererii înaintea autorității judiciare sau administrative a statului contractant unde se află copilul, autoritatea sesizată dispune înapoierea sa imediată.

Autoritatea judiciară sau administrativă, sesizată fiind chiar după expirarea perioadei de un an prevăzute la alineatul precedent, urmează, de asemenea, să dispună înapoierea copilului, afară dacă nu se stabilește că copilul s-a integrat în noul său mediu.

Din interpretarea acestui text convențional rezultă așadar că integrarea copilului în noul mediu se prezumă a avea loc numai după ce un an va fi trecut de la data deplasării ilicite, chiar și în atari condiții integrarea fiind privită ca o excepție de la regula înapoierii.

Prin urmare, atâta vreme cât deplasarea minorei în cauză a avut loc în 13.07.2016, iar reclamantul a sesizat prezenta instanță cu o cerere de înapoiere la data de 22.11.2016, deci în interiorul termenului de un an prevăzut de art. 12 alin. 1 din CH, în temeiul aceluiași text, autoritatea sesizată va dispune înapoierea sa imediată.

Instanța apreciază ca nu este în interesul minorei ca aceasta să nu fie înapoiată la reședința obișnuită, o hotărâre în acest sens echivalând cu legalizarea unei situații de fapt injustă generată de pârâtă care a decis, unilateral, deplasarea copilului în România și neînapoierea la reședința obișnuită din Italia, substituind astfel, forului reședinței copilului, forul ales de aceasta, fiind lipsite de relevanță argumentele referitoare la o eventuală integrare a minorei în noul mediu.

În ce privește incidența dispozițiilor art. 13 lit. b din Convenție, Tribunalul reține, cu titlu prealabil, că acest instrument de cooperare internațională a dat un conținut precis noțiunii de interes superior al copilului. Astfel, interesul copilului de a nu fi deplasat de la reședința sa obișnuită, fără garanții suficiente de stabilitate a noii situații, cedează pasul în fața interesului primar al oricărei persoane de a nu fi expusă unui pericol fizic sau psihic sau plasată într-o situație intolerabilă.

Fiind vorba de o excepție de la regula înapoierii imediate a copiilor, noțiunea de 'Tisc grav' trebuie să primească o interpretare restrictivă, iar situația de pericol iminent care ar expune copilul unor riscuri în ce privește integritatea sa fizică, psihică, sănătatea sau chiar viața trebuie să rezulte fără echivoc, nu pe baza unor simple prezumții, supoziții și alegații ale părții care susține acest caz de excepție, ci din elemente probatorii obiective și concrete, apte să formeze convingerea autorității chemate să decidă cu privire la înapoierea copiilor, că o atare măsură nu se subsumează interesului superior al copilului din perspectiva art. 13 lit.b). Deși nu a invocat explicit un astfel de motiv, pârâta a subsumat implicit riscului grav invocat din perspectiva art. 13 lit.b din Convenție, comportamentul agresiv al reclamantului. Acceptând că pârâta percepe în prezent conviețuirea cu reclamantul ca fiind una dificilă, Tribunalul remarcă faptul că pretinsele neînțelegeri și agresiuni verbale exercitate de reclamant, astfel cum sunt descrise de martorul \*\*\*, s-ar fi îndreptat nu împotriva minorei, ci împotriva pârâtei, or situația de pericol la care face referire art. 13 lit. b) CH 1980 vizează strict

persoana copilului deplasat/reținut ilicit, întrucât din perspectiva acestuia se examinează riscul grav ce s-ar opune, în virtutea prevalenței interesului superior al copilului, înapoierii sale la reședința obișnuită.

Astfel, în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor art. 13 lit. b din Convenție, Tribunalul constată că pârâta nu a fi reușit să probeze riscul grav ca înapoierea minorei să o expună unui pericol fizic sau psihic sau care în orice alt chip să o situeze într-o situație intolerabilă, această împrejurare nefiind așadar de natură să conducă la respingerea cererii introductive.

Mai mult, Tribunalul apreciază că la soluționarea cauzei de față, nu poate fi ignorată opinia minorei \*\*\* ca, ascultată în camera de consiliu în data de 23.01.2017, a arătat că își dorește să revină în Italia "pentru că acolo are prieteni, și bunicii și acolo este și tata". S-a putut observa, cu ocazia ascultării copilului, că acesta are gradul de maturitate necesar pentru a se ține cont de opinia sa, resimțind însă situația conflictuală existentă între părinți "nu crede că părinții s-ar mai putea împăca pentru că în ultima vreme nu și-au mai vorbit", generată tocmai prin reținerea ilicită a minorei în România.

Tribunalul apreciază în consecință că minora are dreptul și este în interesul său să revină la reședința obișnuită din Italia, unde s-a născut, a crescut și unde se află practic mediul de viață pe care îl cunoaște.

Reținând toate cele ce preced, Tribunalul va admite cererea de înapoiere a minorei \*\*\* la reședința sa obișnuită din Italia, urmând ca, în temeiul art. 14 alin. 2 din Legea nr. 369/2004 rep., să fixeze termen pentru executarea obligației de înapoiere 2 săptămâni de la comunicarea prezentei hotărâri, sub sancțiunea unei amenzi civile de 10.000 lei în sarcina pârâtei.

Potrivit art. 14 alin. 3 din Lege, în caz de refuz de executare voluntară a obligației de înapoiere a minorei în termenul stabilit, va autoriza pe reclamant să preia minora personal sau, după caz, prin reprezentant. Totodată, va obliga pârâta să predea reclamantului pașaportul sau documentele de călătorie eliberate pe numele minorei sau să-și dea concursul pentru eliberarea unor documente de călătorie...